

SMAASTYKKER

Naar Bytrommen kaldte.

Naar Bytrommen i gamle Dage lød gennem Købstadens Gader og kaldte Folk til Vinduer og Døre — hvad kunde der da være paa Færde? Var det onde eller var det gode Tidener, der blev publiceret? — Ja, saaledes tænkte vel Byens Borgere, naar de hørte Trommen. Thi naar Bytrommen lød, kunde det betyde saavel sørgelige som glædelige Tidener. Trommen lød, naar der var Ildebrand, eller naar anden Fare truede Byen. Den lød, naar Byens Borgervæbning skulde kaldes til Vaaben. Den kaldte Borgerne til, naar disse skulde møde til Sprøjtemønstring. Den lød, naar der kom en Vogn med Fisk til Byen. Auktioner blev bekendtgjorte ved Hjælp af Trommen. Bekendtgørelser fra Politiet blev udraabt paa Gaden under Ledsagelse af Trommehvirvler o. m. a. Byens Tamburmajors, eller den kommunale Trommeslager som han senere blev benævnt, var saaledes en overmaade vigtig Person. Dog er det særlig fra Sprøjtemønstringernes Tid, der hørte til et Par af Aarets vigtigste Begivenheder, at den gamle Bytromme bedst vil huskes. Der fortælles, hvorledes man i Ringsted for snart 100 Aar tilbage, i Konferensraad, Byfoged Harhoffs Tid, naar der var Sprøjtemønstring i Byen, hver Gang en Sprøjte skulde træde i Funktion,

ogsaa her lod Trommen lyde som en festlig Optakt til denne betydningsfulde Handling. Konferensraaden inspicerede selv Tropperne ved disse Lejligheder. Som Regel kom Sprøjten altid for sent, naar en Ildebrand indtraf. — Hvad Tamburmajoren angik, var ofte alt

Johs. Scheuermann,
Ringsteds sidste kommunale Trommeslager.

nedbrændt, længe før denne naaede igennem Byens Gader. Det var heller ikke ualmindeligt, naar endelig Sprøjten og Mandskabet efter stort Besvær var mødt paa Brandstedet, at Sprøjten da ikke var i Orden.

Man har fortalt mig om en saadan Ildebrand, at da Sprøjten endelig naaede frem til Brandstedet og skulde til at sprøjte, havde man glemt at fylde Vand paa. Efter store Anstrengelser naaede man dette og

begyndte at sprøjte. Pumpeværket hvinede og skreg af Tørhed og maatte smøres. Man kilede paa igen; men saa indtraf det nederdrægtige, at Slangen var revnet paa flere Steder, og Vandet sprøjtede ud til alle Sider undtagen der, hvor der skulde sprøjtes.

Der er ogsaa fortalt mig et andet lille Træk fra Ringsted, som giver et Billede af den Tids Sagtmodighed, ligedes passeret i Konferensraad Harhoffs Tid.

Den daværende Ringer ved Sct. Bendts Kirke tog sig jævnlig nogle store Snapse. En Dag var der udbrudt Ildebrand i Byen. Ringeren, der jo havde den Opgave at skulle ringe med Kirkeklokkerne, hvilket var Skik og Brug dengang ved Ildebrandstilfælde, kom med stor Sindsro og spurgte Konferensraaden:

— Skal der klemtes, Hr. Konferensraad?

— Ja, gu' skal der klemtes! fo'r det brøsigt ud af Konferensraaden.

Saavidt vides, var samme Ildebrand overstaet, inden Ringeren naaede at faa Klokkerne i Gang. Samme Ringer tog ogsaa Fejl en Dag og ringede til Middag Kl. 11 i Stedet for Kl. 12, hvad der skaffede ham en kraftig Røffel fra Konferensraaden, der havde sit Kontor over for Kirken og forbavset havde iagttaget denne Tidens kunstige Fremrykning.

Den sidste kommunale Trommeslager i Ringsted, som endnu kan huskes, var afdøde Musikdirektør Johs. Scheuermann, der sikkert var Kongen over dem alle. Ingen kunde som han sende Trommehvirvler ud over den ganske By. Flot var han at skue, naar han kom marcherende gennem Byens Gader, smilende og hilsende til alle Sider, ikke mindst til Damerne, og ligefrem ødslende med sine Trommehvirvler.

Den gamle Bytromme er forlængst lagt hen, den

er nu kun en Museumsgenstand. Dog vil den stedse bevare sin Plads i Historien som et Minde om gamle Dages Sæder og Skikke.

Lauritz Hansen.

Minder fra Borgervæbningens Dage.

I Aaret 1855, i September Maaned, indtraf en stor Begivenhed i den gamle midtsjællandske Købstad, Ringsted, idet Kong Frederik d. 7. var Byens Gæst i 4 Dage, hvor han personlig ledede Undersøgelserne ved Aabningen af Kongegravene i Sct. Bendts Kirke. Kongen, der ledsagedes af et stort Følge, boede selv i nævnte Dage hos Provst Steenberg i den gamle Provstegaard, der dengang laa paa Torvet. Det var store Festsdage for Ringsted. Byen var illumineret. Der var Tappenstreg gennem Gaderne og Koncert paa Torvet af en Afdeling af H. C. Lumbyes Orkester, der ved denne Lejlighed ledsagede Kongen. Ogsaa for Byens Borgervæbning var det store Dage. Denne mødte op til Ære for Kongen i fuld Galla, der bestod af hvide Benklæder, lange, sorte Frakker, høj Hat, Gevær og Sabel.

Disse vældige Krigere maatte stille hver Dag paa Torvet, saalænge Majestæten opholdt sig i Byen.

En lille pudsig Episode indtraf i de Dage indenfor Borgervæbningen. — Skomager Peder Hansen Nohr, kaldet „Høje Nohr“, hørte ogsaa til disse gæve Krigere.

Kongen ønskede den første Dag at hilse paa hver enkelt af dem. Da Turen nu kom til „Høje Nohr“, og denne skulde gøre Honnør for Kongen, slap han Geværet med den ene Haand, tog den høje Hat af og bukkede, hvorved Bøssen faldt fra ham. Kon-